

Obuia quæq; oculis præstringunt N V M I N I S inst. ar.

Vifendi studio effusi iuuenesq; senesq;

Et patres pueriq; simul reëta omnia complent:

Culminibusq; astant, portisq; & turribus hærent.

Porro quòd Papam Romanus Cardinalis Pastorem nominat, mendaciter facit & adulatoriè. Neuter enim eorum Pastor erat in Ecclesia, etiamsi nonnunquam philosophi, aut alioqui boni viri habitum præ se ferret eorum alter. Nos ergo Pastorem illic dici Romanum Papam intelligamus eo sensu, quo Ædificantes nominantur in Psalmo, ij qui reprobauerunt lapidem, qui factus est in caput anguli. Faceti homines dicerent Papam Romanum esse pastorem, non aliter, quàm ille videbatur esse filius primogenitus, secundum carnem, de quo dicit Pater Isaac, Vox, Vox Iacob est: & manus, manus Esau. Sed nos extra iocum simplicius & robustius dicemus, quemadmodum hæc Apocalypsis loquitur, Papam Romanum idèò nuncupari aliquando Pastorem καὶ ποιμένας, quia habet duo cornua similia Agni, licet loquatur vt draco.

Cæterùm non dubito cõpertissimum fuisse Ioanni, in omnibus, quæ hîc ei reuelabatur, cõmonstrante etiã & eũ cõmonente Angelo, agi de Antichristo (licet nõ nominetur Antichristus toto libro) ostèdique Romæ fore illũ filiũ perditionis, & hominẽ peccati, vt eum Paulus nuncupat. Certissimũ etiã mihi quidem est, hæc ipsa, quæ literis mandabat Ioannes legenda in Ecclesijs, & à singulis quoque priuatim fidelibus, eum ore ipsum suo præsentem nonnullis, & fortasse multis etiam, prout res dabat, exposuisse, & enodasse. Quis etenim credit sanctas illius temporis Ecclesias (eas præsertim, quibus iste liber inscribitur) & cordatos fratres, istarum rerum vtilissimè cognoscendarum desiderio non arsisse? Ergò quòd Paulus de se & de Thessalonicensibus fidelibus, ad Thessalonicenses scribens, pronuntiat (de Antichristo scilicet loquens) An non meministis me, cùm adhuc essem apud vos, hoc dixisse vobis? Nunc verò quid obstet nostis, vt is suo tempore retegatur: idem nobis cogitandum est de alijs primæuis, & illius felicissimi seculi tũ Ecclesijs, tum eximijs Dei seruis. Hæc inquam, tunc peruulgatissima fuere, non stulta curiositate, sed constanti simplicitate, & sancta simul auiditate earum rerum indagandarum, quas Deus ad præcauendum, multò antè innotescere volebat. Rursus dico: de his Antichristi venturi horrendis portentis communes ea ætate fuerunt, medijs in Ecclesijs sermones: sed paulò post obsolescere cœpit, & in desuetudinem abire, aut etiam vel affectato, vel quomodocunque ingrato silentio sepeliri tam necessariæ rei expressissima, clarissima, & frequēs, assiduâque admonitio: quemadmodum scilicet hisce paucis annis non pauca degenerare videmus in celebrioribus & purioribus Christi Ecclesijs. Quòd si quærit aliquis, quomodo verò coniecere tum quisquã potuerit, Antichristum Romæ aliquando exoriturum: in promptu est respõsio, hoc ipsum sanctum Spiritum reuelasse sanctis Christi Apostolis non obscure. Idèò & Paulus i. Tim. 4 sic exorditur de ea re sermonem, τὸ ἅγιον πνεῦμα ῥητὰς λέγει, Spiritus autem manifestè dicit & disertè. Item 2. Timot. 3. τὸ ἅγιον πνεῦμα, Hoc autem scito. Significat quippe non esse harũ rerum futurarum verisimilitudinem tantũ aliquam, incertam suspensionem, aut quasi dubiam coniecturam, sed exploratissimam planè scientiam. Quòd, inquam, Paulum videmus ex Spiritu sancto habuisse, certissimum est minimè ab eodem Spiritu celatos fuisse alios Apostolos. Hic verò videmus Ioanni fuisse hoc totum patefactum, & Angeli ministerio, & ipsius Christi præsidio in visione præsentis.

Sed præter hæc extraordinaria Spiritus Dei instrumenta (vt ita dicam) addo ordinariam quoque sanctis Apostolis, Euangelistis, aliisque fidissimis Ecclesiarum ministris, & assiduam fuisse curam istarum rerum sæpius meditandarum, vt & aliarum partium sui ministerij. Vt ergò Petrus in visione illa, quæ est Act. 10. primò quidem ambigebat quodnam esset visum illud, quòd viderat, sed eodem momento aduentus nunciorum Cornelij, & Spiritus sancti responsum dubitationẽ ei omnẽ eximit: sic & Ioannes in hæc Apocalypsi, quæ audiuerat & sciebat certissimè à Christo spiritũque eius omnia profecta concoxit etiam apud se quotidianæ meditationis perugili cura. Notandum etiam, quòd vno eodẽque die Dominico hæc omnia sanctissima visa vidit Ioannes, & sine vlla interruptione. fuit enim actus continuus. Non parum verò faciebat hæc circumstantia ad visionum sensum & scopum inuestigandum & reperiendum. Valde ergò verisimile saltem est, Ioannem ipsum hæc inter se postea etiam contulisse, & visiones has omnes, priores scilicet cum postremis, & medijs diligenter, & reuerenter coniunxisse, comparasseque, vt de earum sensu certissimo, quem ex Angelo audierat, magis ac magis animum suum confirmaret. Cæterùm hinc apparet (vt obiter quoque hoc notemus, quòd tamen ad rem maximè facit) quàm parum prudenter sapere censendi sint, qui sic volunt exerceri ministerium Ecclesiasticum, vt